

Лисича хитростъ.

Тамъ нѣйдѣ надъ горската крайнина се вие цѣлъ орлякъ врани. Ето, тѣ се спускатъ сѣ по-низко и по-низко. И знаятъ защо, — намѣрили сж мърша. На снѣга лежи лисица: краката ѝ прострѣни като тояги, опашката ѝ цѣло руно, очитѣ затворени, — види се, че е умрѣла отъ гладъ! Виждатъ гладнитѣ птици плячката,

ала се и боятъ, — дали нѣма тукъ нѣкоя примка?

И наистина, лисицата е още жива: тя се понадига, помѣря да върви, ала краката ѝ не държатъ: потегля напредъ, заклатушква се и пада.

— „Дошълъ е послѣдниятъ часъ на разбойницата“, — досѣтили се вранитѣ.

Сѣ по-низко и по-низко се спускатъ гладнитѣ птици, кацнали на снѣга, малко надалечъ отъ звѣра, а очитѣ имъ не се отдѣлятъ отъ лакомата плячка. А звѣрътъ лежи неподвижно: очитѣ не трепватъ, космитѣ не мръдватъ, — нѣма вече опасностъ!

Намѣрила се една отъ вранитѣ по-храбра, прѣдпазливо закрачила отпредъ, послѣ отзадъ, клѣвнала я по опашката и отскочила настрана. Лисицата не мърда. Виждатъ всички, че тя е издъхнала и нѣма защо да му мислятъ повече.

Заскачали вранитѣ и една по една почнали да се приближаватъ къмъ лисицата. Най-храбрата отъ тѣхъ е вече до самата ѝ муцуна — готви се да вкуси лисичитѣ очи.

Изведнажъ лисицата скочила, сграбчила глупавата врана и весело отминала въ гората.